

Tien dagen uit het leven van Werther

Colofon

ISBN: 978 94 6365 028 1

1e druk 2018

© 2018, Ellen Driebergen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Tien dagen uit het leven van

Werther

Ellen Driebergen

2016

Na vijftig jaar verzamelden de reünisten zich op het uitgestrekte grasveld rondom de statige kastanje. Dagelijks hadden zij in de schoolpauzes op deze geliefde plek gespeeld. Even zorgzaam als vroeger bood de groene gigant het gezelschap een veilig onderkomen. Met zijn beschermende schaduw schonk de boom opnieuw - al was het dit keer aan de volwassenen - de vertrouwde rust die ooit de leegte in menig kinderziel harmonisch wist te vullen.

Uitbundig werden herinneringen opgehaald en vermengden carrièresuccessen zich met noodlottige vertelsels. Woorden stegen op en dwarrelden elders op de nonchalant tegen elkaar geschakelde picknicktafels neer, te midden van de rijkelijk gevulde wijnglazen en het met humus belegde stokbrood.

Ineens werd het stil. Wat deed de stemmen verstommen? Een betoverende sereniteit kondigde een onverwacht bezoek aan. Uit het niets landde een roodborstje op de afgebrokkelde rand van een der tafels en zong zelfverzekerd zijn lied. De

plotselinge verschijning en de melancholische klanken van de afgezant uit vervlogen tijden brachten de oud-leerlingen terug naar hun gevoel van een halve eeuw geleden.

Terwijl het diertje, bewust van zijn volbrachte taak, sierlijk naar de rand van het bos wegvloog, kwam heel geleidelijk en op gedempte toon het nog niet besproken verleden op gang.

DAG 1

Ongeveer twintig kinderen doopten hun koperkleurige kroontjespen met gedisciplineerde regelmaat in de inkt. Het was muisstil in de klas op het krassend geluid van de pennen na. Een fris briesje dat door de openstaande ramen van het klaslokaal gemakkelijk zijn weg vond verjoeg vastberaden de ochtendmufheid die in alle vroegte de jeugdige hersenen van de schoolkameraadjes verlamde. Vol aandacht werkten de jongens en meisjes aan hun dagelijkse schrijfopdracht. Met uitzondering van twee koters hadden alle leergierige kinderen hun hoofden over hun schoonschriftjes gebogen.

Juffrouw Bakker liep rustig langs de tafeltjes van haar leerlingen. Ze was een ongetrouwde statige dame van middelbare leeftijd, meestal gekleed in één en hetzelfde onsljtbare wollen mantelpak, en al jarenlang de leerkracht van de gemengde derde en vierde klas van de plaatselijke Montessorischool. Ze stond bekend als een strenge doch rechtvaardige lerares, die haar enthousiaste en intelligente pupillen met belangstelling onderrichtte. Haar volgelingen waren scholieren

van acht, negen en tien jaar. Tegenwoordig zouden we zo'n klas groep 5/6 van de basisschool noemen.

De kinderen zaten in kleine groepjes van maximaal vijf personen bij elkaar, uitgezonderd de achtjarige Werther. De beweeglijke Werther was snel afgeleid en zijn tafeltje stond om die reden apart tegen de kale muur, op ruime afstand van zijn klasgenoten. Hij draaide zich om en keek naar Nine, die aan de andere kant van het lokaal zat. De tengere Nine maakte wèl deel uit van een groepje. Ze was een rustig en bescheiden meisje, eveneens acht jaar en kon in tegenstelling tot Werther goed meekomen in de klas. Zelden hoefde zij aangespoord te worden om aan haar werkjes te beginnen. Vandaag was het anders. Nine voelde zich niet lekker en had allesbehalve interesse in het schrijven van mooie letters, die ze op haar schrift als vervormde skeletjes zag dansen.

Normaal gesproken werd Werthers blik door Nine met een brede glimlach beloond. Dit keer niet. Het meisje bleef schuin voor zich uit staren, dwars door de bruine linoleum vloer heen. Een

kort moment leek Nine op een transparante engel, een aanblik die de jongen deed verstijven. De magische kwetsbaarheid, die de bijzondere lichtinval in het oude leslokaal aan het meisje gaf, kroop heimelijk, onheilspellend evenwel, bij Werther naar binnen.

Al begreep de jongen niet goed wat er aan de hand was, hij voelde wel degelijk aan dat deze ochtend niet als gebruikelijk was begonnen. Een opgejaagd gevoel deed hem zijn hand opsteken om de aandacht van de juf te trekken. Hij strekte zijn arm en wijsvinger met maximale inspanning hoog in de lucht zodat het leek alsof Werthers klanken via zijn vingertop de ruimte in werden gevuurd.

“Juf, juf, jufff!”

Hoewel Werthers woordenschat niet noemenswaardig achterbleef bij zijn leeftijdsgenootjes, had zijn spraak toch iets eigenaardigs. Als ware het een eigen taal waarin het geoorloofd was om letters en lettergrepen nadrukkelijk te herhalen en willekeurig klemtonen te leggen.

Niet veel later stond juffrouw Bakker aan zijn tafeltje en wierp een blik op Werthers schriftje.

Tot haar grote ongenoegen moest ze constateren dat haar leerling wederom niet productief was geweest. De jongen had geen enkele letter op papier gezet. Wel twee kabouters die op een kunstzinnige wip - een eikel met een daarboven zwevend takje - de lucht in werden geschoten. Tekenen kon Werther als de beste.

“Werther, nu is het genoeg geweest. Vooruit, aan de slag”, luidden de woorden die voorgeprogrammeerd de strakke lippen van juffrouw Bakker passeerden.

“Maar juff ..”

“En nog brutaal zijn ook!”

Voordat Werther het goed en wel besepte stond hij die ochtend zoals zo vaak gebeurde in de hoek. Juffrouw Bakker was de ongehoorzaamheid van de scholier zat, meer dan zat. En Werther? Hij was de saaie hoek waarvan het leek dat deze dagelijks grauwer en grijzer werd eveneens beu.

Een licht gegons was in de klas hoorbaar. Juffrouw Bakker, die niet gediend was van dit soort bijgeluiden, verhief haar stem en liet duidelijk aan haar leerlingen merken dat een lokaal meerdere strafplekken had. Binnen enkele se-